

La innocència del rol

EL TEMPS: Què pensem sobre l'assassinat de Madrid?

ÀLEX MIQUEL: Bé, potser se n'ha fet un gra massa, oi?

JAUME FELIPE: Trobo que barrejar l'assassinat amb el joc de rol és equivocat.

A. M.: Aquests nois no jugaven a un joc de rol comercial, sinó a un d'inventat per ells.

EL TEMPS: Quina diferència hi ha?

A. M.: L'únic que feia aquesta gent era seguir el mateix esquema que una persona que vol fugir d'una presó o cometre un atracament. Aquests també fan càlculs, no?

ÒSCAR CANO: A mi m'al·lucina tot el que han dit sobre els jocs de rol, perquè no té res a veure l'una cosa amb l'altra.

EL TEMPS: Per què?

O. C.: Conec molts més casos en què la gent ha aconseguit alguna cosa bona, més que assassinats.

A. M.: La veritat és que quan es va projectar la pel·lícula *Superman* es van suïcidar algunes persones, i mai ningú no li ha tret mèrits.

JUANMA BARRANQUERO: Home...

J. F.: Hi estic d'acord.

J. B.: Jo no. És clar que jugar al rol i assassinar no són coses que vagin juntes, però també és clar que és més fàcil que un boig sàdic jugui a rol que no que faci mots encruats de dificultat. El rol és ideal per els sans, i també és atraient per als desequilibrats.

A. M.: D'acord. Però, crec que aquest cas és problema de personalitat i no de joc.

O. C.: Si aquest tipus hagués tingut una moto, de segur que hauria atropellat molta penya. Llavors els dolents seríem els *motards*!!!

J. F.: Jo crec que el fet que els assassins juguessin a rol és circumstancial.

A. M.: És més, el problema és per desconexió. Els que n'han fet un gra massa, realment són els que no saben ni què és això del rol.

EL TEMPS: Pensem que caldria prohibir els jocs de rol massa violents?

J. B.: Res de prohibir. El que caldria és trobar una manera –impossible, evidentment– de detectar els bojós.

A. M.: Moltes vegades, però, es coneix que una persona és epilèptica després del primer atac.

J. B.: L'assassinat, probablement és una qüestió de personalitat, però jugar a rol també. El rol té relació amb la violència, com la majoria del cine, del còmic, dels *war games*, etc. És normal, doncs, que la població d'assassins en potència tingui aficions "violentes"... però el 99% de la gent té aquest mateix tipus d'afec-

**Dimecres passat
EL TEMPS
encetava una
nova experiència
a través
d'EL TEMPS
On Line i
Servicom.
Diversos lectors
van participar,
cadascun des de
casa seva, en un
debat al voltant
dels jocs de rol. La
participació va ser
lliure i durant
l'hora que va
durar el debat
s'hi connectaren
una dotzena de
persones de
diverses
poblacions.
Aquest és un
resum del debat,
que es pot trobar
íntegrament a
EL TEMPS On Line.**

cions, i no són assassins. El rol no és la causa, com tampoc la televisió, però no m'estranyaria gens que algun estudi demostrés que el rol, i la tele, atreuen aquest tipus de personalitats.

A. M.: Si s'han de prohibir els jocs de rol, llavors també s'hauria de fer el mateix amb els ganivets, els cotxes 4x4, i tot allò que pugui, en algun moment, atreure alguna persona a utilitzar-lo incorrectament. Com per exemple un llapis, que també el pots clavar.

J. F.: De la mateixa manera, un altre estudi podria demostrar que els jocs de rol, i la tele, etc, ajuden a desfogar tendències violentes de la personalitat. Així que jo no els prohibiria.

J. B.: En una personalitat normal, els jocs de rol ajudaran a descarregar la violència, com anar al parc d'atraccions, cosa que crema molta adrenalina. Però en un psicòtic, és possible que donin peu a les seves fantasies violentes, fins al punt que confongui realitat i ficció, o joc, en aquest cas.

PEDRO CARREÑO: La paraula clau l'ha dit Juanma: personalitat. Els assassins de Madrid són gent malalta i el fet que juguessin a rol és circumstancial.

A. M.: Crec que la gran majoria utilitza els jocs de rol com a ajut per desfogar les tensions, però d'una manera inofensiva. Si no els jocs de rol vindrien amb una capsa de regal amb cordes, dagues, llances. Només són llibres i daus inofensius.

P. C.: Als Estats Units, un veterà de la guerra del Vietnam fa el mateix quan es carrega 50 persones en un restaurant. Cadascú canalitza la seva violència com sap o com pot.

EL TEMPS: S'hauria de posar, doncs, límit, per exemple, d'edat, per a jugar a certs jocs de rol?

J. F.: No.

A. M.: Mai. Precisament el rol té el gran avantatge d'agafar un gran ventall d'edats, condicions, tot.

J. B.: No s'hi hauria de posar límit. No té res a veure amb l'edat, sinó amb la salut mental.

P. C.: L'únic límit és la coneixença. De la mateixa manera que una pel·lícula violenta la veuen nens petits i amb l'ajut dels pares poden comprendre que és només això, una pel·lícula, per a jugar al rol es necessita saber que és només això, un joc.

O. C.: A més, resulta que també hi ha casos beneficiosos. Tinc un amic que us asseguro que quan el vaig conèixer no deia ni piu. Ara, després d'unes sessions, el noi ja és molt obert. Fins i tot diu rences!

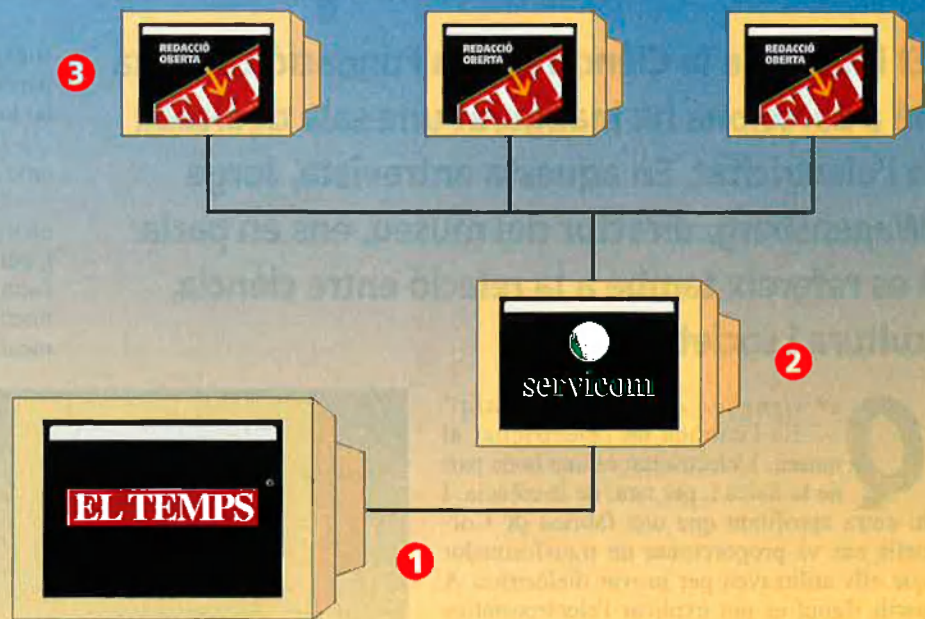
J. B.: Els jocs de rol potencien coses que

Com es fa un debat en EL TEMPS On Line

1. Des de les redaccions d'EL TEMPS es connecta amb la xarxa Servicom i es convida els lectors a participar en el debat.

2. L'ordinador central de Servicom relaciona l'ordinador d'EL TEMPS amb els ordinadors dels lectors que volen participar en el debat.

3. Els lectors tenen accés, des de casa i en temps real, a la conversa que manté la redacció amb tots. Simplement han de picar en l'ordinador les seues opinions i aquestes entren en la conversa.

cadascú te a dins. Qui és normal, tot i amb algun problema de relació, continuarà sent normal. L'altre dia, a *Picket Fences*, parlaven de la violència a la televisió, i deien: "El problema no és que els nens es tornin violents, sinó que la violència els és tan familiar que perden la distinció entre el que és real i el que no". Però, precisament, saber què és real és una particularitat de la ment "equilibrada" (si podem definir-la). Qui no sap distingir-ho podrà cometre un assassinat portat pel rol, o per les revistes porno, o per qualsevol cosa.

P. C.: En psiquiatria, dels jocs de rol en diuen –salvant les distàncies– teràpia de grup.

J. F.: Jo crec més en l'educació.

O. C.: És una pena que la "premsa" s'escandalitzi amb el joc de rol i no mostri el gran món que conté. La gent es relaciona, fa amics, es troben en clubs, es relacionen amb gent amb què, potser per la seva forma de ser, vestir, aparença, no ho farien mai.

J. F.: La novetat en aquest assassinat ha estat la seva relació amb el rol, fins ara la premsa no s'hi havia trobat i suposo que d'aquí ve el rebombori. De totes maneres, s'hauria d'explicar més bé d'ara endavant què són els jocs de rol per tal de no confondre més l'opinió pública, i això ho han de fer els interessats, els jugadors, els fabricants, etc.

J. B.: Hi ha un altre component que fa que els diaris s'hagin interessat tant: el *morbo*. A la gent sempre li impressiona més una mort que mil, i en aquest cas, hi ha un fort component d'arbitrarietat. El fet que un "joc" pogués "decidir" si moria un home i/o una dona, i a quina

hora, "horroritza" la gent. Si els dos tipus l'haguessin matat per diners (tot i ser igual d'"arbitrari"), tothom ho trobaria normal, perquè robar per diners (fins i tot matar) els sembla quotidià, però els escandalitza que un "joc" pugui decidir sobre les seves vides.

A. M.: Es important el que ha dit en Jaume. Saber llegir, saber comprar i saber informar. Jo tenia una botiga de jocs de rol i el col·lectiu més gran que comprava eren els professors, que l'usaven com a joc de grup per tot el curs.

O. C.: Continuo amb els meus atacs a la premsa, és que ningú escriurà a fons sobre això? Només parlàreu sobre l'assassinat, el *morbo dels nassos*. Això va per EL TEMPS.

A. M.: Perdó, però he d'opinar a favor d'EL TEMPS. En el número de la setmana passada hi ha un article força bo sobre el rol, han fet una feina d'investigació i no crec que s'escandalitzin.

J. B.: Tinc un amic que és psicòleg de la Direcció General de Tràfic, i li van encarregar un estudi sobre els conductors suïcides. La conclusió a què van arribar era que és millor no fer cas dels mitjans informatius per no animar els bojos. Crec que amb el rol passa el mateix. És millor no donar idees als quatre bojos que pugui haver-hi. No m'estranyaria que hi hagués més casos, per "simpatia".

J. F.: La informació que donen d'aquests casos sempre provoca imitadors, com en el cas d'aquells que tiraven pedres als cotxes de l'autopista, però d'aquí a no parlar del tema hi ha un abisme.

Debat moderat per
Oriol Cortacans i Vicent Partal